

Johanne Schmidt-Nielsen, Enhedslisten

1. maj 2015

Hvad er det, der gør vores samfund stærkt? Nogle gange skal der øjne udefra til at se det.

I søndags var jeg til et arrangement på Christiansborg, hvor nye statsborgere blev budt velkommen. En af dem – en kvinde, der oprindeligt kommer fra Mellemøsten – sagde til mig: Jeg er så stolt af at være en del af det danske fællesskab. For det er meget stærkt. Her passer vi på hinanden.

Inderst inde ved vi det nok godt. Det er i fællesskabet med andre mennesker, at vi bliver stærke. Men det kommer ikke af sig selv. Vi skal vælge fællesskabet. Vi skal slås for det. Hver eneste dag.

Og kære venner. Lige om lidt skal der være folketingsvalg i Danmark. Alle os, der vil fællesskabet, vi skal sammen sørge for, at nøglerne til statsministeriet aldrig nogensinde igen havner ved Lars Løkke Rasmussen.

Men vi skal ikke kun vælge fællesskabet, når vi står i stemmeboksen for at sætte kryds. Vi skal også vælge det på vores arbejdspladser.

Kender I det selskab, der hedder Ryanair? De er gået til frontalangreb på fællesskabet. De er kendt i hele verden for lav løn og lusede vilkår. Nu vil selskabet flytte til København. Men de nægter at tegne overenskomst.

Deres talsmand har forsøgt at gøre sig morsom. Da han blev spurgt til den danske model, svarede han: Er det noget med Helena Christensen?

Skal vi ikke love hinanden, at inden året er omme, så kender Ryanair alt til den danske model. Inden året er omme skal Ryanair forstå, at hvis man kommer til Danmark, så tegner man overenskomst. Så behandler man sine ansatte ordentligt. Ellers kan man pakke sin kuffert og flyve sin vej.

Og hvis Ryanair, de nægter, så skal de ikke bare stå i konflikt med luftbranchens ansatte. Så skal de stå i konflikt med hele Danmark. For uanset om vi er rengøringsmedarbejdere, cykelsmede eller arbejder ude i lufthavnen, så ved vi da godt, at hvis døren åbnes for arbejdsgivere som Ryanair, så breder det sig.

Det gælder også vores offentligt ansatte. Den behandling skolelærerne fik, da regeringen og højrefløjten kørte hen over dem med en bulldozer og greb ind i en lovlig konflikt, den behandling var fuldstændig uacceptabel.

Vi skal ikke acceptere den slags bøllemetoder. Uanset om arbejdsgiveren hedder Ryanair eller Bjarne Corydon.

Og nu vi er ved bøllemetoderne. For tiden oplever vi, hvordan Lars Løkke og Dansk Arbejdsgiverforening som en flok skolegårdsbøller mobber dem af os, der er ramt af arbejdsløshed eller sygdom.

Lars Løkke bruger hundredetusinder af annoncekroner på at himle op om, at arbejdsløse får for mange penge. Ifølge Løkke lever de nærmest en eller anden form for luksusliv. Nu er Lars Løkke jo

godt nok en slags ekspert i det der med luksus. Særligt, hvis det er andre der betaler.

Men ved I hvad: Hans kampagne er ikke bare løgnagtig. Den er respektløs.

Og Dansk Arbejdsgiverforening, de foreslår, at man skal tage firetusind kroner om måneden fra mennesker på førtidspension. Kontanthjælpen, den skal også rundbarberes.

De bruger den der hokuspokuslogik om, at hvis bare man gør syge mennesker fattige, så udbryder de et højt halleluja og rejser sig raske fra kørestollen. Hvis man gør arbejdsløse fattige, så opstår der, abracadabra, en masse nye arbejdspladser. Hold nu op. Det giver jo ingen mening.

Det er ikke længe siden, jeg fik et brev fra en kvinde ved navn Linette. Hun er uddannet kontorassistent, er i 50'erne, går ledig, har sendt hundredvis af jobansøgninger af sted og er lige faldet ud af dagpengesystemet. Linette beskrev et liv som arbejdsløs, der bestemt ikke er luksusagtigt.

Og hun sluttede sit brev med sætningen: Sjovt nok er der ingen, der vil bytte. Lige præcis den sætning rammer hovedet på sømmet. For vi ved det jo godt alle sammen. Det er ikke sjovt at gå ledig. Det ikke er sjovt at være for syg til at arbejde. Vi andre vil ikke bytte.

Derfor: Til Lars Løkke og alle andre på hans hold. Stop mobberiet af mennesker ramt af ledighed eller sygdom. Det er simpelthen uforskammet.

Ikke kun for Linettes skyld. Også for alle os andre. For sygdom og ledighed kan ramme alle. Og jo mere bange vi er for konsekvenserne ved at miste jobbet, jo lavere kvækker vi til lønforhandlingerne. Jo sværere bliver det at sige fra, når arbejdsvilkårene ikke er i orden.

Det går ud over os alle sammen, når hullerne i sikkerhedsnettet vokser. Lad os give dem klar besked. Ikke kun højrefløjen. Også regeringen.

Forlæng dagpengeperioden. Kortere genoptjening. Og selvfølgelig skal det tælle timer, når man er i løntilskud.

Lad os nu komme i gang. Det er mere end på tide, at vi får et trygt og retfærdigt dagpengesystem.

Der bliver talt meget om solidaritet en dag som i dag. Solidaritet er ikke noget, der stopper ved færgeløjet nede i Rødby eller lige syd for Padborg.

Jeg har hørt nogen kalde de mænd, kvinder og børn der sætter sig ned i faldefærdige både i Middelhavet og sætter livet på spil for at forsøge at komme i sikkerhed, for bekvemmelighedsflygtninge. Jeg har hørt nogen sige, at de bare kommer for at nasse.

Undskyld mig, der er intet bekvemt ved at flygte. Mennesker på flugt fra Islamisk Stats myrderier og voldtægter, det er ikke dem, der nasser.

Nasserne, det er de virksomheder, der tjener penge i Danmark, men sender overskuddet i skattely. Nasserne, det er selskaber som Ryanair, der kommer til Danmark, men som ikke gider tegne overenskomst.

Vi kan ikke hjælpe alle verdens flygtninge. Det siger sig selv. Men vi kan og vi skal påtage os en del af ansvaret. Det er vores fællesskab stærkt nok til.

Som jeg sagde i starten, så står vi over for et folketingsvalg. Og helt ærlig, jeg møder ret tit folk, der siger: Jamen, nytter det noget? Gør det nogen som helst forskel, om Helle bliver siddende, eller Løkke kommer til magten?

Jeg kan godt forstå frustrationen. Tro mig. Jeg arbejder sammen med dem hver eneste dag. Men det er sådan set ikke så svært. Alt det Thorning gør forkert, det vil Løkke have mere af.

Og til jer, der er sådan lidt romantisk anlagt: Glem det. Kristian Thulesen Dahl kommer ikke galopperende på en eller anden hvid hest med de lyse lokker blafrende i vinden og sørger for, at det hele nok skal gå.

For vi kender ham jo godt. Manden, der byttede efterløn og dagpenge for et par grænsebomme. Manden, der igen og igen stemte for skattelettelser til de mest velhavende. Det vil vi da ikke have mere af.

Vi skal i den helt modsatte retning. Der er så meget, vi kan gøre for at skabe et bedre samfund. Lad os behandle vores forældre og bedsteforældre med den respekt, de fortjener. Ældre skal selvfølgelig have den hjemmehjælp, de har brug for.

Og lad os sikre, at pædagogerne i vores dagsinstitutioner rent faktisk er mange nok til at tage sig ordentligt af vores børn. Lad os nu indføre de minimumsnormeringer.

Lad os tage kloden alvorligt. Lad os satse massivt på grøn omstilling, samtidig med at vi skaber tusindvis af arbejdspladser.

Og lad os turde tænke nyt: Hvorfor skal vi piskes til at arbejde endnu mere, når tusindvis af børnefamilier er ved at knække midt over af stress. Samtidig med at andre tusinde går ledige. Lad os dog dele arbejdet.

Skal vi så bare stille os tilfredse med den her regering? Nej. Uligheden er vokset. En socialdemokratisk finansminister har stået i spidsen for noget så tumpet som at sælge ud af DONG til spekulanterne i Goldman Sachs.

Det er ikke godt nok. Det står mere klart end nogensinde før, at der brug for en stærk venstrefløj i Folketinget. Og nu vi er ved regeringen. Jeg har en opfordring til landets statsminister.

Kære Helle Thorning. Overvej, om de radikale overhovedet hører hjemme i en regering efter et valg.

De Radikale møder de mennesker, der mister jobbet med et arrogant ”sådan er det jo”. De radikale skriver i annoncerne, at de lytter. Men de lytter ikke til lærerne. Og de lytter heller ikke til den murer, der fortæller dem, at han ikke kan holde til at kravle rundt på en tagryg som 68-årig.

De radikale har blokeret for en løsning på dagpengekatastrofen. De har konsekvent stået i vejen for, at vi effektivt bekæmper social dumping. De får julelys i øjnene, når pensionsalderen bliver hævet, og selskabsskatten sænket.

Det er på tide at vælge de radikale fra. Det er på tide at vælge fællesskabet til.

Sidste år sluttede jeg min tale inde i Fælledparken med at fortælle om en lille pige, jeg kender. Hun har en sygdom, der betyder, at hun ret tit besøger Rigshospitalet. Og hendes mor og far er lykkelige over, at hun tilfældigvis er født i Danmark. For her skal man ikke have dankortet frem, når man går ind ad svingdøren til hospitalet.

Den her lille pige stod blandt publikum sidste år. Og hun smilede over hele hovedet. Hun var stolt over at blive brugt som eksempel på, at vores fællesskab fungerer.

Kære venner. Det er sådan, det skal være. Højrefløjen forsøger at få os til at skamme os. De forsøger at bilde os ind, at fællesskabet er en byrde.

Men ved I hvad. Vi skal ikke skamme os over at være en del af et fællesskab, hvor vi passer på hinanden.

Tværtimod. Vi skal ranke ryggen. Vi skal være stolte. Og vi skal slås for hinanden.

Rigtig god 1. maj.